

[Hanne Reintoft.]

fru Eva Gredal sagde, nemlig at den meget beskedne forhøjelse af grundbeløbet, der nu kommer, hænger sammen med overenskomstforhandlingerne og de aftaler, der dér blev indgået. Jeg kan ikke huske det nøjagtige beløb — er det 37 kr., eller er det sådan et eller andet? — men er det ikke vældig flot at sidde og snakke om velstandsforøgelse i forbindelse med en udbetaling på 37 kr., som andre vist tager som et meget tilfældigt lommepengebeløb?

Må jeg så sige til socialministeren, at den lette argumentation omkring anvendelsen af rådighedsbeløbet altså ikke går. Som jeg anførte, er der 44 pct. af kommunerne, der bruger under 60 pct. Det er landkommuner, og jeg tror ikke, venstre vil afvise, at de dér har en vis politisk indflydelse. Men det må da sige en socialminister, at når en kommune udnytter en lov så ringe, så er der noget galt i forvaltningen, så er der en forkert social holdning. Derfor må man næsten også kunne sige sig selv, at kommunerne ikke vil udnytte rådighedsbeløbet i det tilstrækkelige omfang i dette spørgsmål. Så er der andre kommuner, de 13 pct. — og hertil hører Københavns kommune — der bruger over 100 pct. af rådighedsbeløbet, og de er jo i den situation, at da der ikke kan klemmes ekstra penge ud af rådighedsbeløbet til dette, hvis ikke man forhøjer procenten for rådighedsbeløbet, så vil det sige, at det går ud over andre ting.

Socialkontorenes personale behandler nogle gange folk godt, andre gange meget, meget skidt. Anklagen skal nok ikke rettes mod dem, men mod de politikere, der sidder i de sociale udvalg, og her er også megen anklage at rette.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Valg af 1 suppleant til landsnævnet vedrørende omnibus- og fragtmandskørsel (i stedet for Holger Hansen).

(Jfr. tidenden sp. 1110).

Valgt blev: Ivar Hansen.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Arbejdsmarkedsudvalget har afgivet betænkninger over forslag til lov om ændring af reguleringsstidspunktet for arbejdsløshedsdagpenge i 1974. Eksemplarer vil blive omdelt.

Medlemmer af folketinget Aage Frandsen, Kurt Brauer, Morten Lange og Grete Westergaard har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring.

Medlemmer af folketinget Ritt Bjerregaard, Camre, Helle Degn, Jørgen Peder Hansen, Heinesen, Winnie Russell og Tastesen har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om folkeskolen.

Skatte- og afgiftsudvalget har afgivet betænkninger over forslag til lov om ændring af udskrivningsloven og lov om særlig indkomstskat. Eksemplarer vil blive omdelt.

Skriftlig fremsættelse af forslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Aage Frandsen) (SF):

Jeg skal hermed tillade mig for folketinget at fremsætte *forslag til folketingsbeslutning om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring.*

Da lov nr. 248 af 13. juni 1968 om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring blev vedtaget i folketinget, stemte socialistisk folkeparti imod loven, først og fremmest fordi den medførte, at arbejdsformidlingen overgik fra fagbevægelsen til det offentlige.

De fem år (siden april 1969), hvor den offentlige arbejdsformidling har fungeret, har tydeligt vist, at det var en forkert disposition at flytte arbejdsformidlingen fra fagbevægelsen til det offentlige.

[Aage Frandsen.]

Der er blandt lønmodtagerne stor utilfredshed med den gældende arbejdsformidling, hvilket både skyldes en række bestemmelser i loven om arbejdsformidling og administrationen af loven.

Men det er ikke kun blandt lønmodtagerne at man støder på utilfredshed med den gældende arbejdsformidling. Også mange arbejdsgivere føler, at den offentlige formidling har store mangler, hvilket kan ses af, at mange arbejdsgivere forhører sig hos de lokale fagforeninger for at få at vide, om der er ledig arbejdskraft, fordi fagforeningerne har et langt bedre kendskab til medlemmerne end den offentlige arbejdsformidling. På denne måde søger mange arbejdsgivere trods den offentlige arbejdsformidling at drage nytte af fagforeningernes kendskab til deres medlemmer for derved at finde frem til den, der er bedst egnet til det arbejde, der tilbydes.

Derfor foreslår socialistisk folkeparti, at fagbevægelsen igen overtager arbejdsformidlingen, og at det overlades til fagforeningerne lokalt at tage stilling til, hvordan formidlingen skal foregå.

Da der i dag er overladt flere opgaver til arbejdsformidlingen, end da formidlingen lå hos fagbevægelsen, vil det være naturligt, at fagbevægelsen benytter sig af de eksisterende arbejdsformidlingskontorer, der herefter skal overtages af fagbevægelsen, hvor man kan råde over den nødvendige viden på det sociale og juridiske område, og hvor den egentlige formidling også kan foregå for de fagforeninger, der ønsker dette.

Men det er ikke kun et spørgsmål om, hvem der skal administrere arbejdsformidlingen. Det er mindst lige så afgørende, efter hvilke regler formidlingen skal foregå. Derfor foreslår socialistisk folkeparti en række begrænsninger i, hvornår en arbejdssøgende er pligtig at modtage anvist arbejde. Den arbejdssøgende skal således ikke være pligtig at modtage anvist arbejde, der medfører bopælsflytning, urimelig lang rejse fra bopæl til arbejdssted, aften- eller natarbejde uden videre eller nedgang i lønnen i forhold til hidtidigt fagområde.

Endelig foreslår socialistisk folkeparti fuld dækning for tabt arbejdsfortjeneste ud fra den betragtning, at det er samfundets opgave at sørge for, at der er rimelig be-

skæftigelse til alle. Hvor dette ikke er muligt, må det mindste, samfundet til gengæld kan gøre, være at give fuld dækning for tabt arbejdsfortjeneste.

Dette er ikke mindst vigtigt at understrege i en tid, hvor mange risikerer afskedigelse på grund af manglen på olie.

Det foreliggende forslag svarer til synspunkter, socialistisk folkeparti tidligere har givet udtryk for i folketinget i form af forslag, bl.a. ved et forslag til folketingsbeslutning om gennemførelse af ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring (fremsat den 23. marts 1972) og ved det ændringsforslag som socialistisk folkeparti fremsatte i forbindelse med behandlingen af forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring i folketingsåret 1971-72.

Ordføreren for forslagsstillerne (*Ritt Bjerregaard*) (S):

Herved tillader jeg mig på forslagsstillerne vegne for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om folkeskolen*.

Lovforslaget er identisk med de forslag, som blev fremsat her i tinget den 15. december og den 30. oktober 1973, og jeg henviser til de daværende fremsættelsestaler, hvoraf kun et par enkelte ting skal trækkes frem.

Som bekendt vedtog et enigt folketing den 30. maj 1969 en principbeslutning om en reform af de grundlæggende skoleuddannelser. I overensstemmelse hermed udsendte daværende undervisningsminister Knud Heinesen i juli måned 1972 et lovudkast med udførlige bemærkninger. Udkastet og den meget grundige diskussion førte til fremsættelse af et egentligt lovforslag den 15. december 1972, forslag til lov om folkeskolen. Af økonomiske grunde blev dette, sammen med en lang række andre lovforslag, udskudt 1 år og dernæst genfremsat den 30. oktober 1973, hvor det på grund af valget ikke nåede frem til 1. behandling.

Socialdemokratiet er rede til forhandlinger omkring lovforslaget og dets økonomiske konsekvenser, herunder også en etapevis gennemførelse.

Med disse bemærkninger tillader jeg mig at anbefale lovforslaget til velvillig behandling i det høje ting.